

Arrest

nr. 181 006 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE DECKER die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 7 september 2015 België is binnengekomen, diende op 10 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 juli 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 20 juli 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 10/09/2015
Overdracht CGVS: 16/12/2015*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 21 juni 2016 van 09u01 tot 13u27, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig was. Uw advocaat, meester Herssens loco meester Geleyn, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u sjiïet van Arabische origine. U bent geboren in Amarah, Missan in 1960 en in 1990 verhuisde u met uw familie naar Bagdad, el Jihad wijk. In 1999 trok u naar Damasucs, Syrië, en in 2005 keerde u terug naar Bagdad, el Saidiya, waar u tot uw vertrek uit Irak verbleef.

In 1999 trok u naar Syrië om met Mehdi A. L., uw zakenpartner, een transportbedrijf, Al Taef, op te richten. Na problemen met de eigenaar van de ruimte, richtten u en Mehdi het transportbedrijf al Andalus op. In 2005 keerde u terug naar Bagdad, el Saidiya, waar u samenwerkte met het bedrijf in Syrië. In 2009 richtte u in Bagdad een Iraakse vestiging op van het transportbedrijf in Syrië, Sohoul al Sham. In augustus 2012 wordt uw zakenpartner Mehdi vermoord in Syrië door een islamitische groepering. Volgens uw verklaringen wordt u in juli 2015 door iemand van diezelfde islamitische organisatie bedreigd in uw bedrijf in Bagdad. Hij vroeg u om goederen te vervoeren van Syrië naar Irak in de naam van god en de jihad. U weigerde dit en u werd daarop met de dood bedreigd. De dag erop ging u naar een vriend in Mahmudiya, Bagdad, waar u een aangifte indiende bij de politie. Na vier dagen keerde u terug naar Bagdad en enkele dagen later, op 12.08.2015, verliet u Irak via Erbil met de bus. U kwam aan in België op 07.09.2015 en diende een asielaanvraag in op 10.09.2015. Uw vrouw en zoon verblijven momenteel nog in Bagdad, Irak.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, rijbewijs, visitekaartjes van het bedrijf, factuur van het bedrijf, bewijs van voorzitterschap van uw bedrijf, contract van stichting van het bedrijf, betalingsbewijs aan Daesh, medische documenten en brief van de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). Verder legt u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: identiteitskaarten van uw vrouw en uw zoon, nationaliteitsbewijs van uw vrouw, huwelijksakte, rantsoenkaart, contract tussen uw bedrijf en een vliegtuigmaatschappij, en een ziekenhuisrapport en overlijdensakte van uw zakenpartner Mehdi a. L.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen vreest u vermoord te worden door een islamitische organisatie, waarvan u denkt dat het Daesh is, omdat u met uw transportfirma weigerde goederen voor hen te vervoeren tussen Syrië en Irak (gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2016, p. 10). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat- Generaal echter geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat uw zakenpartner Mehdi a. L. in augustus 2012 in Syrië werd vermoord door Daesh omdat hij weigerde met hen samen te werken (CGVS, p. 10). U staakt dit incident met medische documenten en een overlijdensakte (documenten 16-17). In verband met dit incident, dient echter meteen opgemerkt te worden dat dit plaatsvond in Syrië en niet in Irak, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit en waar u ook woonde en werkte. Het CGVS is er toe gehouden uw vrees te beoordelen ten opzichte van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit en/of verbleef; in uw geval dus Irak, en niet Syrië. Hoezeer begrip kan worden opgebracht voor de dood van uw zakenpartner Mehdi, is deze gebeurtenis op zich niet bepalend voor de inschatting van het risico op vervolging in uw hoofde in Irak: louter omwille van de moord op Mehdi in Syrië in 2012 kan bijgevolg niet besloten worden tot het toekennen van internationaal beschermingsstatuut.

Naar eigen zeggen kreeg u na het overlijden van Mehdi in Irak ook zelf problemen met die islamitische groepering (volgens u Daesh), meer bepaald werden de chauffeurs van de door uw firma georganiseerde transporten tussen Syrië en Irak vanaf eind 2014 door Daesh gedwongen een belasting te betalen als ze doorheen hun territorium wilden rijden; soms werd ook de inhoud van hun vrachtwagens in beslag genomen; en werd u in 2015 zelfs persoonlijk bedreigd in uw kantoor in Bagdad door een aanhanger van Daesh (CGVS, p. 8, p. 9 e.v.).

Wat betreft de belasting die uw vrachtwagens moesten betalen – ter illustratie hiervan legt u een betalingsbewijs neer van één van uw chauffeurs die USD 300 aan Daesh moest betalen bij al Ruthba (document 15) – en de inbeslagnames van uw transportwaar door Daesh in het grensgebied Irak-Syrië, kan het volgende opgemerkt worden. U geeft aan dat u, ondanks deze (financiële) ongemakken en handelsverliezen, uw transportactiviteiten bleef verderzetten en daarbij steeds dezelfde weg bleef gebruiken (aangezien er geen andere internationale weg is tussen Irak en Syrië), hoewel dat risico's

inhiel (zo zouden een paar van uw vrachtwagens zelfs beschoten zijn onderweg) (CGVS p. 10-11, p. 13). Uit deze verklaringen blijkt dat de ongemakken met Daesh waarmee uw transportbedrijf tijdens dergelijke opdrachten te maken kreeg, wel voor de nodige overlast zorgden, maar niet van die aard waren dat ze een onoverkomelijke belemmering vormden voor de werking van uw bedrijf of dat ze leidden tot het definitief stopzetten van uw economische activiteiten. Ook blijken deze problemen die uw vrachtwagens in de grensregio Irak-Syrië ervaarden, niet van dien aard dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit – u woonde en werkte immers zelf in het relatief veilige Bagdad zoals u het zegt (CGVS p. 13). Bijgevolg kunnen deze door u ingeroepen problemen geen aanleiding vormen voor het in uw hoofde bestaan van een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de door u aangehaalde persoonlijke bedreiging in uw bedrijf in de wijk El Salehiya in Bagdad (CGVS, p. 10-11), is het CGVS van oordeel dat u er niet in geslaagd bent dit feit aannemelijk te maken. Hieromtrent verklaart u dat een lid van Daesh eind juli 2015 op klaarlichte dag naar uw bureau is gekomen en u vroeg om goederen, volgens u oorlogsmateriaal, te vervoeren van Syrië naar Irak. U zegt dat de man openlijk liet blijken dat hij van 'een islamitische partij' was (meer bepaald Daesh); hij was ook gewapend en kwam volgens u met zijn wagen uit het centrum van Bagdad (nl. de Sheikh Omar wijk). U weigerde echter in te gaan op zijn voorstel en daarom bedreigde hij u met de dood; toen hij daarop merkte dat mensen zich begonnen te verzamelen (rond uw kantoor), kreeg hij schrik en liep hij weg (CGVS, p. 10, p. 12, p. 14, p. 15). Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat een dergelijke handelswijze vanwege Daesh allerm minst te rijmen valt met de informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat Daesh wel aanwezig is in Bagdad, maar dat zij onder de oppervlakte opereren, in zogenaamde 'sleeper cells' en er alles aan doen om onder de radar te blijven (strikte geheimhouding en het ontwijken van mogelijke risico's die tot hun ontmaskering kunnen leiden, staan centraal). Dat zij u in deze context zomaar vanuit Bagdad-centrum naar uw werk zouden begeven, gewapend, u daar openlijk zouden bedreigen en zonder omwegen hun motieven kenbaar zouden maken (waarbij aldus de kans dat zij opgemerkt zouden worden niet gering was), doet bijgevolg de wenkbrauwen fronsen. Hierdoor kan meteen ernstig voorbehoud geplaatst worden bij uw verklaringen over deze door u aangehaalde bedreiging. In deze context wordt u gevraagd waarom een gewapend lid van Daesh het risico zou nemen om overdag langs verschillende checkpoints (bemand door sjiitische milities en de Iraakse ordediensten, überhaupt een aartsvijand van Daesh – zie toegevoegde informatie) doorheen Bagdad te passeren op weg naar uw bedrijf en hoe hij erin geslaagd zou zijn deze te passeren, maar hier heeft u geen uitleg voor (CGVS, p. 15-16). U beweert in deze dat de politie in Bagdad en de autoriteiten in Irak doordrongen zijn (van Daesh) (CGVS, p. 16), maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat de Iraakse ordediensten, in samenwerking met de sjiitische milities, reeds enkele jaren tegen Daesh in Irak vecht. Dat de autoriteiten van uw land in deze context zouden 'doordrongen zijn' van Daesh, zoals u beweert, is dus niet alleen in strijd met de informatie ter beschikking van het CGVS, maar is daarenboven ook bijzonder weinig plausibel.

Aangezien het vrij opmerkelijk is en weinig logisch dat Daesh – een extremistische soennitische organisatie die het onder andere gemunt heeft op sjieten – het vervoeren van oorlogsmateriaal zou toevertrouwen aan een extern transportbedrijf waar een sjiit aan het hoofd staat (i.c. u), wordt u gevraagd waarom ze precies u nodig zouden hebben om die opdracht te vervullen. U antwoordt hierop dat ze misschien ook bij andere [bedrijven] zijn langs geweest en niet enkel bij u, of dat ze misschien bij jullie kwamen omdat ze jullie al onder druk hadden gezet met de moord op Mehdi (in 2012) en de inbeslagnames en belasting tijdens jullie transporten. U zegt ook dat ze jullie er misschien uitkozen omdat jullie te vertrouwen zijn en een proper bedrijf zijn en een goede reputatie hebben (CGVS, p. 16). Deze verklaringen overtuigen amper. Immers, gevraagd om enkele van die bedrijven op te noemen waar ze ook zouden geweest zijn, zegt u dat u dat niet weet, en dat het slechts een veronderstelling van uwenteweg is (CGVS, p. 16). Welnu, aangezien u ervan uitgaat dat ze misschien bij andere transportbedrijven zijn langs geweest, zou het niet onlogisch zijn dat u zich zou zijn gaan informeren bij deze andere bedrijven – te meer u verklaart dat u met sommige van die andere bedrijven samenwerkte (CGVS, p. 9) – en u zodoende zou kunnen aangeven welke bedrijven eventueel ook door Daesh benaderd werden. Dit is in casu niet het geval. Het feit dat u enerzijds verklaart dat ze misschien bij andere bedrijven zijn langs geweest, maar dat u anderzijds geen moeite heeft gedaan om zich hierover verder te informeren, wijst op weinig consistentie doorheen uw gedrag en toont aan dat deze bedreiging niet zeer ernstig opnam; nochtans was uw zakenpartner door diezelfde organisatie na een gelijkaardige bedreiging reeds vermoord (u wist dus wat de gevolgen konden zijn). Dergelijk anomalie plaatst bijgevolg verder vraagtekens bij de door u aangehaalde bedreiging. In verband met uw verklaringen dat uw bedrijf 'betrouwbaar en proper' is en Daesh u daarom benaderde, dient nogmaals gewezen te worden op de moord op uw zakenpartner Mehdi in Syrië in 2012: het is dus zeer waarschijnlijk dat u zeer sceptisch staat tegenover Daesh en u allerm minst hoog met hen oploopt. Uw uitleg dat uw bedrijf in

de ogen van Daesh 'te vertrouwen' zou zijn, is dus niet ernstig te noemen en kan dus niet weerhouden worden. Deze vaststelling doet zodoende verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreiging.

Verder worden uw verklaringen aangaande de bedreiging aan uw adres in 2015 door de volgende flagrante tegenstrijdigheden gekenmerkt, waardoor uw asielrelaas andermaal op los zand komt te staan. Zo verklaart u op de vraag of u uw belager aan uiterlijke kenmerken of een auto kon herkennen als lid van Daesh, zegt u: "Hij had een kostuum aan met een hemd en een das. En hij had een aktetas bij. [...]. Ik heb de auto niet goed kunnen zien want het was een beetje ver geparkeerd" (CGVS, p. 12). Wanneer u later nogmaals naar de auto wordt gevraagd, antwoordt u opvallend genoeg heel concreet, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen over de auto: "Het was een moderne auto, een monica auto. Het is een recente landcruiser" (CGVS, p. 15). Het valt bijzonder op dat u de eerste maal expliciet zegt geen idee te hebben over de auto omdat hij verder geparkeerd stond maar die de tweede keer dan wel zeer gedetailleerd kan beschrijven en daarbij zelfs het merk en type auto zou kunnen vermelden. Bijgevolg worden uw verklaringen betreffende uw bedreiging verder in twijfel getrokken. U spreekt zichzelf ook tegen wat betreft de periode tussen de bedreiging en uw vertrek uit Irak. Zo geeft u vaagweg aan dat u 'eind juli 2015' werd bedreigd. U kan evenwel geen preciezere datum geven, hoewel toch verwacht kan worden van iemand die door Daesh werd bedreigd en hierdoor stappen heeft moeten ondernemen om twee bedrijven af te sluiten, dat het moment van deze gebeurtenis in zijn geheugen gegrift staat. Dit is in casu niet het geval. U verklaart hierbij ook dat u meteen na de bedreiging naar een vriend in Mahmudiya bent gegaan voor vier dagen en dat u dan terugkeerde naar Bagdad voor 2 à 3 dagen om uw documenten klaar te maken en daarna Irak te verlaten (CGVS, p. 17). Logischerwijze betekent dit dus dat er één week tussen uw bedreiging en uw vertrek uit Irak zat. Dit komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen dat u eind juli 2015 zou bedreigd zijn en u op 12 augustus 2015 uw land zou verlaten hebben (CGVS, p. 9) – deze verklaring betekent immers logischerwijs dat er ongeveer twee weken tussen uw bedreiging en uw vertrek uit Irak zat, in tegenstelling tot de vier dagen in Mahmudiya plus 2 à 3 in Bagdad uit uw latere verklaringen. Deze tegenstrijdigheid doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wankelen. Ten slotte zijn uw verklaringen op het CGVS wat betreft uw bedreiging ook tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo had u het bij de DVZ nadrukkelijk over twee bezoeken: begin 2015 en in juli 2015 (vragenlijst DVZ dd. 04.12.2015, vraag 3.5), terwijl u het op het CGVS over slechts één bezoek heeft: eind juli 2015. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u: "Neen, onmogelijk, ik heb dat niet gezegd. Enkel in juli kwam één persoon, niemand is daarvoor gekomen" (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe het komt dat dit door DVZ dan anders werd genoteerd, antwoordt u: "Ik weet het niet. Iedereen krijgt zo'n rapport van het eerste gehoor, ik kreeg dat niet eens" (CGSV, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat ze u uw verklaringen hebben voorgelezen in uw moedertaal (het Arabisch) en dit door u voor akkoord heeft ondertekend, zegt u: "Onmogelijk dat ik zoiets zeg, maar in het begin hebben ze een auto van mij beroofd. En niet bedreigd, misschien daarom. Onmogelijk dat ik zoiets zeg omdat het niet gebeurde" (CGVS, p. 13). Wanneer u voor de duidelijkheid nogmaals gevraagd wordt of er iemand bij u is langsgesproken begin 2015, antwoordt u wederom: "Neen, onmogelijk" (CGVS, p. 14). Deze flagrante tegenstrijdigheid, over nochtans de kern van uw asielrelaas, is toch zeer opmerkelijk, zeker omdat u in het begin van het interview op het CGVS aangaf dat u alle elementen voor uw vertrek uit Irak bij de DVZ had kunnen vermelden en dat het interview daar zeer goed was verlopen (CGVS, p. 2). Uit niets blijkt uit het gehoor bij de DVZ dat u niet akkoord ging met uw in het Arabisch voorgelezen verklaringen of dat er fouten zouden zijn gebeurd, waardoor het louter ontkennen van uw verklaringen bij de DVZ dus geen afdoende verklaring zijn waarom u dergelijke tegenstrijdige verklaringen zou afleggen op de DVZ en het CGVS. Dit doet verder twijfels rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Ten slotte verklaart u dat u een klacht heeft neergelegd bij de politie van Mahmudiya waar u na de bedreiging vier dagen verbleef. Niet alleen kan meteen opgemerkt worden dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegt, ook uw verklaringen hieromtrent overtuigen weinig. U verklaart geen klacht in Bagdad te hebben willen indienen omdat het veiligheidskorps daar volgens u doordrongen is van Daesh en u er daardoor geen vertrouwen in had om daar klacht in te dienen (CGVS, p. 15). Het is in deze context zeer opmerkelijk dat u dan wel een klacht zou neergelegd hebben in Mahmudiya, behorend tot de zogenaamde 'Bagdad belt', daar nergens uit uw verklaringen blijkt dat de situatie van het veiligheidskorps in Mahmudiya op dit vlak beter zou zijn dan in Bagdad. U had in dit opzicht met andere woorden geen enkele garanties. Meer nog, uit informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat Daesh zelfs vrij sterk en openlijk aanwezigheid is in de zuidwestelijke 'Bagdad Belt' (o.a. Mahmudiya) in tegenstelling tot het centrum van Bagdad. Het is bijgevolg bijzonder vreemd dat u naar Mahmudiya zou gaan om veiligere oorden op te zoeken na uw bedreiging door Daesh en daar bovendien een klacht zou indienen bij de politie. Dergelijk gedrag gaat tegen alle logica in, waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreiging.

Welnu, uit bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u er in geslaagd bent om wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De neergelegde originele documenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, rantsoenkaart en rijbewijs) en andere foto's of kopieën van documenten (identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw vrouw, identiteitskaart van uw kind, en uw huwelijksakte) veranderen niets aan bovenstaande analyse daar ze louter betrekking hebben op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Verder legt u documenten neer ter staving van uw transportbedrijf (nl. visitekaartjes, factuur, bewijs van het voorzitterschap van uw bedrijf, contract met vliegtuigmaatschappij en contract van de stichting van het bedrijf), maar deze documenten hebben louter betrekking op uw professionele activiteiten en doen geen afbreuk aan bovenstaande analyse. Verder legt u originele medische documenten neer. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor uw medische situatie, veranderen ook deze documenten niets aan bovenstaande analyse. Immers, het door u neergelegde document van de DVZ heeft enkel betrekking op de administratieve regeling van uw medische afspraken in België, en niet op de door u aangehaalde feiten in uw land van herkomst. De documenten in verband met de moord op uw zakenpartner Mehdi (ziekenhuisrapport en overlijdensakte), werden reeds eerder besproken, net als het betalingsbewijs aan Daesh (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43).

Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor

een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de

internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

In zoverre verzoeker aangeeft dat het verzoekschrift ertoe strekt in toepassing van artikel 39/2, § 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) de schorsing en de nietigverklaring te bekomen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat hij *in casu* hiervoor onbevoegd is. De Raad is immers gevat voor een beroep met volle rechtsmacht tegen een beslissing van de Commissaris-generaal in toepassing van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet en onderzoekt de zaak conform artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel acht verzoeker volgende bepalingen geschonden:

"Kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering wat een schending uitmaakt van art. 74/14§1 VW en tevens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en machtsoverschrijding en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid, het proportionaliteitscriterium evenals art. 48/3 Vreemdelingenwet."

Hij bespreekt de motieven van de bestreden beslissing en acht deze zowel in rechte als in feite foutief.

Hij licht verder toe als volgt:

"3. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat verweester appelen met peren vergelijkt wanneer ze stelt dat Daesh in Bagdad werkt met sleepercells die onder de oppervlakte opereren en daardoor het relaas van verzoeker niet opgaat.

Het wordt door verzoeker ook niet betwist dat Daesh manier van opereren in Bagdad gebeurd door aanslagen in zogenaamde sleeper cells.

De bedreigingen die verzoeker van Daesh ontving kaderen helemaal niet in deze operaties en dus kan de handelingswijze ook niet zomaar worden vergeleken.

Gezien verzoeker een gerespecteerd transportbedrijf had waarmee hij regelmatig vervoer van goederen en personen van en naar Syrië regelde, wat door verweester niet wordt betwist, is het niet ondenkbaar dat een lid van Daesh zich tot bij hem zou begeven teneinde hem ervan te overtuigen om transportatie te regelen.

De wijze waarop deze persoon dit deed is daarnaast ook niet verdacht of in strijd met de handelingswijze van Daesh.

Daesh probeert zichzelf ten opzichte van de buitenwereld immers op alle mogelijke manieren op te werpen als een legitieme staat (zie bv de facturen die werden opgemaakt bij de grensovergang).

Dat men legitieme bedrijven probeert te benaderen om contracten te sluiten inzake transport hoeft dan ook niet te verbazen, maar ook de handelswijze waarop dit gebeurd is niet in strijd met de positie van Daesh in Bagdad.

Verzoeker heeft steeds verklaard dat deze persoon neutraal gekleed liep:

"dus hij had geen uiterlijke kenmerken of een auto of zo van Daesh: hij had een kostuum aan met ene hemd en een das. En hij had een aktetas bij. En Hij had ook een geweer op zak....

"hij kwam in kostuum met das en aktetas en hij had een geweer bij. Dat is toch een vreemde combinatie? Iedereen in Bagdad loopt zo rond. Ik dacht dat hij tot de overheid behoorde want iedereen loopt zo

Het hoeft verder ook geen betoog dat Daesh rechtmatige belangen had om het bedrijf van verzoeker aan te spreken.

In tegenstelling tot wat verweester stelt is het loutere feit dat verzoeker Sjiitisch is nadeel maar een voordeel voor Daesh.

Immers zou het transportbedrijf van verzoeker veel minder argwaan opwekken dan een soennitisch transportbedrijf.

Verzoeker wijst erop dat soennieten in Bagdad door de sjiitische milities gevisieerd worden en deze dus aan een veel ruimere controle worden onderworpen:

"According to reports, there has been a renewed surge in targeted violence against Sunni Arabs in Baghdad since 2014, with Sunni Arabs exposed to death threats and forced expulsion, abductions/dissapearances, and extra-judicial executions. Since 2014, there has reportedly been a renewed increase in bodies discovered, mostly of Sunni Arab men, who are found blindfolded, handcuffed an apparently executed on daily basis, Mostly in Baghdad. " (stuk 5)

"Sunni Arabs reportedly choose to pose as shi'ites in order to avoid problems at checkpoints, e.g. by changing their names (wich indicate a sectarian affiliation) using forged ID cards, or memorizing relevant texts of the qur'an" (stuk 5, p 9)

Teneinde oorlogswapens of andere zaken binnen te smokkelen in Bagdad is het dus juist slimmer om dit te doen door middle van Sjiitisch bedrijf.

Ook de dood van Medhi Al-Lami wordt door verweester verkeerd beoordeeld; het hoeft geen betoog dat verzoeker uiteraard niet geneigd zou zijn om vrijwillig samen te werken met Daesh, maar voor Daesh was de moord op Medhi Al-Lami wel een goed drukkingsmiddel om verzoeker persoonlijk te raken en te bedreigen teneinde zijn medewerking te forceren.

Het verhaal van verzoeker is dan ook niet tegenstrijdig met de informatie die door verweester gekend is; enkel slaafs en te simpel geïnterpreteerd.

4. *Nopens de interne tegenstrijdigheden wenst verzoeker op te merken dat hij tijdens zijn verhoor er meermaals op heeft gewezen dat hij hoofdpijn had en last had van Hypertensie, waarvan hij tijdens het CGVS een attest voorbracht.*

Hierdoor verstond verzoeker de vraag soms niet goed en antwoordde hij soms naast de kwestie; dit is duidelijk merkbaar in het verhoorverslag (zie bij voorbeeld p 12 tweede vraag , p 15 laatste vraag , p16 voorlaatste vraag).

De meeste bovenstaande tegenstrijdigheden zijn dus eerder veroorzaakt door het gebrek aan concentratievermogen ten gevolge van de toestand van verzoeker.

Daarnaast wenst verzoeker er op te wijzen dat de kennis die hij na de bedreigingen in Mahmudiya ging bezoeken een politieagent was.

Het is dus helemaal niet tegenstrijdig dat verzoeker toevlucht zoekt tot vrienden gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij duidelijk geen geloof meer had in de lokale politie in Bagdad zelf.

5. *Verweerster schendt dus haar materiële en formele motiveringsplicht en verzoeker staat op voldoende wijze zijn relaas."*

- In een tweede middel voert verzoeker aan als volgt:

"Verzoeker is van oordeel dat verweerster haar materiële en formele motiveringsplicht schendt evenals de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gezien er in hoofde van verzoeker wel degelijk zwaarwegende gronden bestaan waarop een ernstige bedreiging in de zin van art. 48/4 2° C bestaan.

Verzoeker meent dat verweerster een ongenueanceerde en een verkeerde analyse betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad op grond van de voorliggende COI's en objectieve verslagen.

Er is in bagdad wel degelijk sprake van een reëel risico op om het slachtoffer te worden van willekeur of blind geweld.

Zo oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in haar arrest van 12 april 2016 dat verweerster op dit punt ongenueanceerde conclusies trok uit de voorliggende rapporten. (RW 165.615, stuk4)

Ook uit het UNHCR verslag van mei 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Bagdad problematisch is, waaruit verzoeker enkele highlights citeert:

" in spite of strict security measures within and around Baghdad, the governate witness regular attacks with car bombs, suicide operations, mortar and hit and run attacks. " (stuk 5, pagina 18)

"While mass casualty attacks do not occur every day, Baghdad witnesses a sustained level of daily bombings, including in the most secured parts of the city" (stuk 5, pagina 20)

"Observers expect that as ISIS loses territory, the group will increasingly turn to launching attacks in the capital Baghdad" (stuk 5 , pagina 23)

Dit alles word door verweerster trouwens niet betwist en ook uit de verslagen die door verweerster worden voorgebracht blijkt de ernst van het gewapend conflict.

Na verovering van Fallujah door het Iraakse leger op ISIS blijkt uit een heel aantal aanslagen dat er een verhoging is van het geweld.

Deze recente ontwikkelingen maken nogmaals duidelijk dat de inschatting die door verweerster wordt gemaakt nopens Bagdad niet langer actueel zijn noch een realistische beoordeling zijn van de actuele veiligheidssituatie.

Daarnaast stelt verweerster verkeerdelijk dat Bagdad zelf als een 'safe haven' voor IDP's kan worden beschouwd.

Verzoeker verwijst naar het UNHCR verslag waaruit blijkt dat Bagdad helemaal niet veilig is voor IDP's (relevant COI for assessments on the availability of an internal flight or relocation alternative in Baghdad for sunni Arabs from ISIS-Held areas, stuk)

Verzoeker komt dan ook in aanmerking van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 vreemdelingenwet."

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

- een arrest van de Raad (stuk 4)

- UNHCR's "Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas" van 3 mei 2016 (stuk 5)

- artikelen "Death toll from July Baghdad blast rises to 323" van AFP van 1 augustus 2016 en "Baghdad bomb blast: 'Islamic State behind attack' that kills 20" van BBC van 24 juli 2016 (stuk 6).

3.1.3. In een aanvullende nota brengt de Commissaris-generaal volgende documenten bij over de veiligheidssituatie in Bagdad:

- COI Focus *"Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van Cedoca van 12 augustus 2016 (stuk 1)
- *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van 14 november 2016 (stuk 2).

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat Daesh openlijk zijn bedrijf benaderde, terwijl dit niet aannemelijk is gelet op het feit dat Daesh onder de radar wil blijven in Bagdad en geenszins doorgedrongen is in de politie en overheid van Bagdad (Landeninformatie, stuk 12, nrs. 5 en 6). Bovendien blijkt uit het door verzoeker gevoegde COI eveneens dat de Iraakse veiligheidstroepen en geassocieerde groepen een verbeterde strijd voeren tegen deze terroristische organisatie. Het is dan ook niet aannemelijk dat een vertegenwoordiger van Daesh *"rechtmatige belangen"* had om het bedrijf van verzoeker aan te spreken en het slimmer is om een sjiit aan te spreken wiens zakenpartner reeds zou zijn vermoord door Daesh in 2012 in Syrië, teneinde oorlogswapens of andere zaken binnen te smokkelen in Bagdad.

Waar verzoeker verwijst naar een gebrek aan concentratievermogen tijdens het CGVS-interview omwille van hoofdpijn en hypertensie, toont hij onvoldoende concreet aan dat hij niet in staat is geweest om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen en dit omwille van de impact van het afgelegde CGVS-interview op zijn gezondheidstoestand. Wat de medische attesten betreft die zich in het administratief dossier bevinden, merkt de Raad op dat het gaat om een consultatie op 6 januari 2016 bij een kinesist, een consultatie op 11 maart 2016 voor een cervicale epidurale en een verslag van de spoeddienst van 25 oktober 2015 omwille van een verwijzing wegens hoofdpijn en waarbij hypertensie werd vastgesteld, waarvoor verzoeker medicatie neemt. Daargelaten de vaststelling dat deze attesten dateren van maanden voor het CGVS-interview, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker de ernst van de voorgehouden problematiek onvoldoende concreet maakt. Verzoeker verwijst ook enkel naar een aantal vragen die werden herhaald tijdens het CGVS-interview, wat niet aannemelijk maakt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren zijn door een gebrek aan concentratie. Van bij het begin van het CGVS-interview van 21 juni 2016 wordt verzoeker uitgelegd hoe dit interview zal verlopen, wie erbij aanwezig is en wat van verzoeker wordt verwacht. Het is immers normaal dat verzoeker gespannen was en dat het interview ingaat op alle relevante elementen van de asielaanvraag, maar dit argument kan niet op zich, op dergelijk algemene wijze worden gebruikt om verzoekers verklaringen niet te kunnen beoordelen op hun duidelijkheid, nauwkeurigheid en coherentie. Het asielrelaas heeft immers betrekking op belangrijke feiten en gebeurtenissen die een asielzoeker persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen voor het vertrek uit zijn land van herkomst, zodat minstens van hem kan worden verwacht dat hij hierover aannemelijke en doorleefde verklaringen aflegt. Na lezing van het CGVS-gehoorverslag blijkt niet dat er sprake kan zijn van concrete elementen die een verkeerde beoordeling van verzoekers verklaringen ondersteunen.

Verzoekers toelichting dat de vriend die hij ging bezoeken in Mahmudiya een politieagent was, strookt niet met zijn afgelegde verklaringen. In het CGVS-interview heeft verzoeker het over zijn beste vriend in Mahmudiya die hem aanraadde om het land te verlaten en over een melding die zij hebben gedaan bij een vriend van hem in het politiebureau (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15).

Verzoekers betoog volhardt in wezen in zijn afgelegde verklaringen en doet geen afbreuk aan de concrete motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, waarom er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging:

"Volgens uw verklaringen vreest u vermoord te worden door een islamitische organisatie, waarvan u denkt dat het Daesh is, omdat u met uw transportfirma weigerde goederen voor hen te vervoeren tussen Syrië en Irak (gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2016, p. 10). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat- Generaal echter geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat uw zakenpartner Mehdi a. L. in augustus 2012 in Syrië werd vermoord door Daesh omdat hij weigerde met hen samen te werken (CGVS, p. 10). U staakt dit incident met medische documenten en een overlijdensakte (documenten 16-17). In verband met dit incident, dient echter meteen opgemerkt te worden dat dit plaatsvond in Syrië en niet in Irak, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit en waar u ook woonde en werkte. Het CGVS is ertoe gehouden uw vrees te beoordelen ten opzichte van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit en/of verbleef; in uw geval dus Irak, en niet Syrië. Hoezeer begrip kan worden opgebracht voor de dood van uw zakenpartner Mehdi, is deze gebeurtenis op zich niet bepalend voor de inschatting van het risico op vervolging in uw hoofde in Irak: louter omwille van de moord op Mehdi in Syrië in 2012 kan bijgevolg niet besloten worden tot het toekennen van internationaal beschermingsstatuut.

Naar eigen zeggen kreeg u na het overlijden van Mehdi in Irak ook zelf problemen met die islamitische groepering (volgens u Daesh), meer bepaald werden de chauffeurs van de door uw firma georganiseerde transporten tussen Syrië en Irak vanaf eind 2014 door Daesh gedwongen een belasting te betalen als ze doorheen hun territorium wilden rijden; soms werd ook de inhoud van hun vrachtwagens in beslag genomen; en werd u in 2015 zelfs persoonlijk bedreigd in uw kantoor in Bagdad door een aanhanger van Daesh (CGVS, p. 8, p. 9 e.v.).

Wat betreft de belasting die uw vrachtwagens moesten betalen – ter illustratie hiervan legt u een betalingsbewijs neer van één van uw chauffeurs die USD 300 aan Daesh moest betalen bij al Ruthba (document 15) – en de inbeslagnames van uw transportwaar door Daesh in het grensgebied Irak-Syrië, kan het volgende opgemerkt worden. U geeft aan dat u, ondanks deze (financiële) ongemakken en handelsverliezen, uw transportactiviteiten bleef verderzetten en daarbij steeds dezelfde weg bleef gebruiken (aangezien er geen andere internationale weg is tussen Irak en Syrië), hoewel dat risico's inhield (zo zouden een paar van uw vrachtwagens zelfs beschoten zijn onderweg) (CGVS p. 10-11, p. 13). Uit deze verklaringen blijkt dat de ongemakken met Daesh waarmee uw transportbedrijf tijdens dergelijke opdrachten te maken kreeg, wel voor de nodige overlast zorgden, maar niet van die aard waren dat ze een onoverkomelijke belemmering vormden voor de werking van uw bedrijf of dat ze leidden tot het definitief stopzetten van uw economische activiteiten. Ook blijken deze problemen die uw vrachtwagens in de grensregio Irak-Syrië ervaarden, niet van dien aard dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit – u woonde en werkte immers zelf in het relatief veilige Bagdad zoals u het zegt (CGVS p. 13). Bijgevolg kunnen deze door u ingeroepen problemen geen aanleiding vormen voor het in uw hoofde bestaan van een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de door u aangehaalde persoonlijke bedreiging in uw bedrijf in de wijk El Salehiya in Bagdad (CGVS, p. 10-11), is het CGVS van oordeel dat u er niet in geslaagd bent dit feit aannemelijk te maken. Hieromtrent verklaart u dat een lid van Daesh eind juli 2015 op klaarlichte dag naar uw bureau is gekomen en u vroeg om goederen, volgens u oorlogsmateriaal, te vervoeren van Syrië naar Irak. U zegt dat de man openlijk liet blijken dat hij van 'een islamitische partij' was (meer bepaald Daesh); hij was ook gewapend en kwam volgens u met zijn wagen uit het centrum van Bagdad (nl. de Sheikh Omar wijk). U weigerde echter in te gaan op zijn voorstel en daarom bedreigde hij u met de dood; toen hij daarop merkte dat mensen zich begonnen te verzamelen (rond uw kantoor), kreeg hij schrik en liep hij weg (CGVS, p. 10, p. 12, p. 14, p. 15). Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat een dergelijke handelswijze vanwege Daesh allerm minst te rijmen valt met de informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat Daesh wel aanwezig is in Bagdad, maar dat zij onder de oppervlakte opereren, in zogenaamde 'sleeper cells' en er alles aan doen om onder de radar te blijven (strikte geheimhouding en het ontwijken van mogelijke risico's die tot hun ontmaskering kunnen leiden, staan centraal). Dat zij u in deze context zomaar vanuit Bagdad-centrum naar uw werk zouden begeven, gewapend, u daar openlijk zouden bedreigen en zonder omwegen hun motieven kenbaar zouden maken (waarbij aldus de kans dat zij opgemerkt zouden worden niet gering was), doet bijgevolg de wenkbrauwen fronsen. Hierdoor kan meteen ernstig voorbehoud geplaatst worden bij uw verklaringen over deze door u aangehaalde bedreiging. In deze context wordt u gevraagd waarom een gewapend lid van Daesh het risico zou nemen om overdag langs verschillende checkpoints (bemand door sjiitische milities en de Iraakse ordediensten, überhaupt een aartsvijand van Daesh – zie toegevoegde informatie) doorheen Bagdad te passeren op weg naar uw bedrijf en hoe hij erin geslaagd zou zijn deze te passeren, maar hier heeft u geen uitleg voor (CGVS, p. 15-16). U beweert in deze dat de politie in Bagdad en de autoriteiten in Irak doordrongen zijn (van Daesh) (CGVS, p. 16), maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat de Iraakse ordediensten, in samenwerking met de sjiitische milities, reeds enkele jaren tegen Daesh in Irak vecht. Dat de autoriteiten van uw land in deze context zouden

'doordrongen zijn' van Daesh, zoals u beweert, is dus niet alleen in strijd met de informatie ter beschikking van het CGVS, maar is daarenboven ook bijzonder weinig plausibel.

Aangezien het vrij opmerkelijk is en weinig logisch dat Daesh – een extremistische soennitische organisatie die het onder andere gemunt heeft op sjiïten – het vervoeren van oorlogsmateriaal zou toevertrouwen aan een extern transportbedrijf waar een sjiïet aan het hoofd staat (i.c. u), wordt u gevraagd waarom ze precies u nodig zouden hebben om die opdracht te vervullen. U antwoordt hierop dat ze misschien ook bij andere [bedrijven] zijn langs geweest en niet enkel bij u, of dat ze misschien bij jullie kwamen omdat ze jullie al onder druk hadden gezet met de moord op Mehdi (in 2012) en de inbeslagnames en belasting tijdens jullie transporten. U zegt ook dat ze jullie er misschien uitkozen omdat jullie te vertrouwen zijn en een proper bedrijf zijn en een goede reputatie hebben (CGVS, p. 16). Deze verklaringen overtuigen amper. Immers, gevraagd om enkele van die bedrijven op te noemen waar ze ook zouden geweest zijn, zegt u dat u dat niet weet, en dat het slechts een veronderstelling van uwentewwege is (CGVS, p. 16). Welnu, aangezien u ervan uitgaat dat ze misschien bij andere transportbedrijven zijn langs geweest, zou het niet onlogisch zijn dat u zich zou zijn gaan informeren bij deze andere bedrijven – te meer u verklaart dat u met sommige van die andere bedrijven samenwerkte (CGVS, p. 9) – en u zodoende zou kunnen aangeven welke bedrijven eventueel ook door Daesh benaderd werden. Dit is in casu niet het geval. Het feit dat u enerzijds verklaart dat ze misschien bij andere bedrijven zijn langs geweest, maar dat u anderzijds geen moeite heeft gedaan om zich hierover verder te informeren, wijst op weinig consistentie doorheen uw gedrag en toont aan dat deze bedreiging niet zeer ernstig opnam; nochtans was uw zakenpartner door diezelfde organisatie na een gelijkaardige bedreiging reeds vermoord (u wist dus wat de gevolgen konden zijn). Dergelijk anomalie plaatst bijgevolg verder vraagtekens bij de door u aangehaalde bedreiging. In verband met uw verklaringen dat uw bedrijf 'betrouwbaar en proper' is en Daesh u daarom benaderde, dient nogmaals gewezen te worden op de moord op uw zakenpartner Mehdi in Syrië in 2012: het is dus zeer waarschijnlijk dat u zeer sceptisch staat tegenover Daesh en u allerminst hoog met hen oploopt. Uw uitleg dat uw bedrijf in de ogen van Daesh 'te vertrouwen' zou zijn, is dus niet ernstig te noemen en kan dus niet weerhouden worden. Deze vaststelling doet zodoende verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreiging.

Verder worden uw verklaringen aangaande de bedreiging aan uw adres in 2015 door de volgende flagrante tegenstrijdigheden gekenmerkt, waardoor uw asielrelaas andermaal op los zand komt te staan. Zo verklaart u op de vraag of u uw belager aan uiterlijke kenmerken of een auto kon herkennen als lid van Daesh, zegt u: "Hij had een kostuum aan met een hemd en een das. En hij had een aktetas bij. [...] Ik heb de auto niet goed kunnen zien want het was een beetje ver geparkeerd" (CGVS, p. 12). Wanneer u later nogmaals naar de auto wordt gevraagd, antwoordt u opvallend genoeg heel concreet, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen over de auto: "Het was een moderne auto, een monica auto. Het is een recente landcruiser" (CGVS, p. 15). Het valt bijzonder op dat u de eerste maal expliciet zegt geen idee te hebben over de auto omdat hij verder geparkeerd stond maar die de tweede keer dan wel zeer gedetailleerd kan beschrijven en daarbij zelfs het merk en type auto zou kunnen vermelden. Bijgevolg worden uw verklaringen betreffende uw bedreiging verder in twijfel getrokken. U spreekt zichzelf ook tegen wat betreft de periode tussen de bedreiging en uw vertrek uit Irak. Zo geeft u vaagweg aan dat u 'eind juli 2015' werd bedreigd. U kan evenwel geen preciezere datum geven, hoewel toch verwacht kan worden van iemand die door Daesh werd bedreigd en hierdoor stappen heeft moeten ondernemen om twee bedrijven af te sluiten, dat het moment van deze gebeurtenis in zijn geheugen gegrift staat. Dit is in casu niet het geval. U verklaart hierbij ook dat u meteen na de bedreiging naar een vriend in Mahmudiya bent gegaan voor vier dagen en dat u dan terugkeerde naar Bagdad voor 2 à 3 dagen om uw documenten klaar te maken en daarna Irak te verlaten (CGVS, p. 17). Logischerwijze betekent dit dus dat er één week tussen uw bedreiging en uw vertrek uit Irak zat. Dit komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen dat u eind juli 2015 zou bedreigd zijn en u op 12 augustus 2015 uw land zou verlaten hebben (CGVS, p. 9) – deze verklaring betekent immers logischerwijs dat er ongeveer twee weken tussen uw bedreiging en uw vertrek uit Irak zat, in tegenstelling tot de vier dagen in Mahmudiya plus 2 à 3 in Bagdad uit uw latere verklaringen. Deze tegenstrijdigheid doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wankelen. Ten slotte zijn uw verklaringen op het CGVS wat betreft uw bedreiging ook tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo had u het bij de DVZ nadrukkelijk over twee bezoeken: begin 2015 en in juli 2015 (vragenlijst DVZ dd. 04.12.2015, vraag 3.5), terwijl u het op het CGVS over slechts één bezoek heeft: eind juli 2015. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u: "Neen, onmogelijk, ik heb dat niet gezegd. Enkel in juli kwam één persoon, niemand is daarvoor gekomen" (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe het komt dat dit door DVZ dan anders werd genoteerd, antwoordt u: "Ik weet het niet. Iedereen krijgt zo'n rapport van het eerste gehoor, ik kreeg dat niet eens" (CGSV, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat ze u uw verklaringen hebben voorgelezen in uw moedertaal (het Arabisch) en dit door u voor akkoord heeft ondertekend, zegt u: "Onmogelijk dat ik zoiets zeg, maar in het begin hebben ze een auto van mij

beroofd. En niet bedreigd, misschien daarom. Onmogelijk dat ik zoiets zeg omdat het niet gebeurde" (CGVS, p. 13). Wanneer u voor de duidelijkheid nogmaals gevraagd wordt of er iemand bij u is langsgesproken begin 2015, antwoordt u wederom: "Neen, onmogelijk" (CGVS, p. 14). Deze flagrante tegenstrijdigheid, over nochtans de kern van uw asielrelaas, is toch zeer opmerkelijk, zeker omdat u in het begin van het interview op het CGVS aangaf dat u alle elementen voor uw vertrek uit Irak bij de DVZ had kunnen vermelden en dat het interview daar zeer goed was verlopen (CGVS, p. 2). Uit niets blijkt uit het gehoor bij de DVZ dat u niet akkoord ging met uw in het Arabisch voorgelezen verklaringen of dat er fouten zouden zijn gebeurd, waardoor het louter ontkennen van uw verklaringen bij de DVZ dus geen afdoende verklaring zijn waarom u dergelijke tegenstrijdige verklaringen zou afleggen op de DVZ en het CGVS. Dit doet verder twijfels rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten slotte verklaart u dat u een klacht heeft neergelegd bij de politie van Mahmudiya waar u na de bedreiging vier dagen verbleef. Niet alleen kan meteen opgemerkt worden dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegt, ook uw verklaringen hieromtrent overtuigen weinig. U verklaart geen klacht in Bagdad te hebben willen indienen omdat het veiligheidskorps daar volgens u doordrongen is van Daesh en u er daardoor geen vertrouwen in had om daar klacht in te dienen (CGVS, p. 15). Het is in deze context zeer opmerkelijk dat u dan wel een klacht zou neergelegd hebben in Mahmudiya, behorend tot de zogenaamde 'Bagdad belt', daar nergens uit uw verklaringen blijkt dat de situatie van het veiligheidskorps in Mahmudiya op dit vlak beter zou zijn dan in Bagdad. U had in dit opzicht met andere woorden geen enkele garanties. Meer nog, uit informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat Daesh zelfs vrij sterk en openlijk aanwezig is in de zuidwestelijke 'Bagdad Belt' (o.a. Mahmudiya) in tegenstelling tot het centrum van Bagdad. Het is bijgevolg bijzonder vreemd dat u naar Mahmudiya zou gaan om veiligere oorden op te zoeken na uw bedreiging door Daesh en daar bovendien een klacht zou indienen bij de politie. Dergelijk gedrag gaat tegen alle logica in, waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreiging.

Welnu, uit bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u er in geslaagd bent om wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De neergelegde originele documenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, rantsoenkaart en rijbewijs) en andere foto's of kopieën van documenten (identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw vrouw, identiteitskaart van uw kind, en uw huwelijksakte) veranderen niets aan bovenstaande analyse daar ze louter betrekking hebben op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Verder legt u documenten neer ter staving van uw transportbedrijf (nl. visitekaartjes, factuur, bewijs van het voorzitterschap van uw bedrijf, contract met vliegtuigmaatschappij en contract van de stichting van het bedrijf), maar deze documenten hebben louter betrekking op uw professionele activiteiten en doen geen afbreuk aan bovenstaande analyse. Verder legt u originele medische documenten neer. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor uw medische situatie, veranderen ook deze documenten niets aan bovenstaande analyse. Immers, het door u neergelegde document van de DVZ heeft enkel betrekking op de administratieve regeling van uw medische afspraken in België, en niet op de door u aangehaalde feiten in uw land van herkomst. De documenten in verband met de moord op uw zakenpartner Mehdi (ziekenhuisrapport en overlijdensakte), werden reeds eerder besproken, net als het betalingsbewijs aan Daesh (zie supra)."

Verzoeker weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. De Raad neemt de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Daargelaten de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben is de verwijzing naar het arrest van de Raad, niet dienstig gelet op de voorliggende landeninformatie in onderhavig dossier die actueel is. Ook wordt elk dossier individueel beoordeeld en na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M.DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP